

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4442/24
5.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Весне Филиповић, председника већа, Олге Арсовић и Татјане Обренчевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Невенка Госпавић, адвокат из Београда, улица Устаничка број 63/60, против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Милан Терзић, адвокат из Београда, улица Димитрија Туцовића број 134, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужиоца АА из ... и туженог ВВ из ..., изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 16969/18 од 18.03.2022. године исправљене решењем истог суда П 16969/18 од 08.07.2022. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба од 13.07.2022. године, изјављена у име тужене ББ.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужиоца АА, изјављена против дела става другог изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 16969/18 од 18.03.2022. године исправљене решењем истог суда П 16969/18 од 08.07.2022. године, који се односи на почетак тока рока законске затезне камате.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба туженог ВВ изјављена против ставова другог и петог изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 16969/18 од 18.03.2022. године, исправљене решењем истог суда П 16969/18 од 08.07.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца АА и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 16969/18 од 18.03.2022. године исправљене решењем истог суда П 16969/18 од 08.07.2022. године, у ставу трећем изреке.

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 16969/18 од 18.03.2022. године, исправљена решењем истог суда П 16969/18 од 08.07.2022. године, у ставу првом и ставу четвртном изреке, у односу на туженог ВВ и предмет у том делу **ВРАЋА** истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 16969/18 од 18.03.2022. године, ставом првим изреке утврђено је да је тужба повучена у делу у коме је тужилац тражио да се тужени солидарно обавезу да му исплате износ од 10.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке тужена ББ је обавезана да тужиоцу на име дуга исплати износ од 8.400 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужени ВВ солидарно обавезе са туженом ББ да тужиоцу на име дуга исплати износ од 8.400 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени солидарно обавезу да му на име дуга исплате износ од 2.400 евра у висини референтне каматне стопе Европске централне банке за главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена од дана подношења тужбе. Ставом петим изреке тужена ББ из ... је обавезана да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 215.800,00 динара, са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате.

Решењем о исправци истог првостепеног суда П 16969/18 од 08.07.2022. године, исправљена је наведена пресуда у ставу другом изреке, тако што се уместо “дана подношења тужбе” треба да стоји “17.10.2018. године”, док је у преосталом делу пресуда остала неизмењена.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу у делу става другог, који се односи на почетак тока рока законске затезне камате, на став трећи и четврти изреке, из свих законских разлога, док је тужени ВВ из ... жалбу изјавио на став први, други и пети изреке, из свих законских разлога.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у ожалбеном делу у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца недозвољена (у делу којим се побија став други изреке), делимично основана (у делу којим се побија став четврти изреке) а делимично неоснована (у делу којим се побија став трећи изреке), док је жалба туженог делимично недозвољена (у делу којим се побија став други и пети изреке) а делимично основана (у делу којим се побија став први изреке).

У поступку претходног испитивања дозвољености жалбе од 13.07.2022. године, коју је поднео адвокат Милан Терзић, пуномоћник туженог ВВ, и у име тужене ББ, другостепени суд је нашао да иста није дозвољена с обзиром да је изјављена од стране лица које није овлашћено за изјављивање жалбе. Из списка предмета произлази да је током поступка туженог ВВ заступао пуномоћник адвокат Милан Терзић, који је жалбу од 13.07.2022. године, изјавио на наведену првостепену пресуду, како у име наведеног туженог тако и у име тужене ББ, иако нема пуномоћје за заступање од стране наведене

тужене, којим би га овластила за предузимање те процесне радње. Сходно таквом стању у списима предмета, другостепени суд је решењем Гж 5860/22 од 29.02.2024. године, наложио првостепеном суду, да позове наведену тужену ББ, да се изјасни да ли одобрава предузету радњу изјављивања жалбе од стране наведеног адвоката и достави пуномоћје за заступање. Поступајући по том налогу из наведеног решења, првостепени суд је туженој ББ, доставио допис којим је тражио да се иста изјасни да ли одобрава наведену радњу предузету од стране адвоката Милана Терзића, те уколико одобрава да достави пуномоћје за његово заступање. Допис је туженој ББ, уредно достављен, али се поводом истог није изјаснила. Одредбом члана 91 став 1 ЗПП, прописано је да је пуномоћник дужан да приликом предузимања прве радње у поступку поднесе пуномоћје, а ставом 2 да је суд дужан да у току целог поступка пази да ли је лице које се појављује као пуномоћник овлашћено за заступање, да ће ако утврди да лице које се појављује као пуномоћник није овлашћено за предузимање одређене радње, суд да укине парничне радње које је то лице предузело ако те радње странка није накнадно одобрила. Имајући у виду стање у списима из ког произлази да тужену ББ није заступао адвокат Милан Терзић, који је био пуномоћник туженог ВВ, да је наведени адвокат жалбу од 13.07.2022. године којом побија ожалбену пресуду, изјавио и у име тужене ББ, а да у списима није садржано пуномоћје којим се наведени адвокат од стране тужене ББ овлашћује за заступање, нити је иста након подношења жалбе у њено име, накнадно одобрила ту парничну радњу и доставила пуномоћје за заступање наведеном адвокату, то је по налажењу другостепеног суда, жалба изјављена дана 13.07.2022. године, у име тужене ББ, у смислу члана 378 став 3 ЗПП, недозвољена, с обзиром да је изјављена од стране лица које није овлашћено за изјављивање жалбе, те је применом члана 387 став 1 тачка 1 ЗПП одбачена као у ставу првом изреке пресуде.

Имајући у виду да је тужилац жалбом побијао првостепену пресуду у ставу другом изреке којим је усвојен тужбени захтев, а у делу који се односи на почетак тока периода досуђене законске затезне камате на износ главног дуга, из разлога што је првостепени суд уместо тачног датума почетка тока рока досуђене камате, навео од дана подношења тужбе, да је тужилац тражио исправку одлуке у том делу, а по чему је првостепени суд поступио решењем о исправци П 16969/18 од 08.07.2022. године, исправљајући првостепену пресуду у делу става другог изреке тако што уместо “дана подношења тужбе” треба да стоји “17.10.2018.”, то произлази да тужилац нема правни интерес да побија првостепену пресуду у том делу, због чега је иста у смислу члана 378 став 3 ЗПП, недозвољена, те је применом члана 387 став 1 тачка 1 истог закона одбачена као у ставу другом изреке пресуде.

Такође, имајући у виду да се жалбом туженог ВВ првостепена пресуда побија у ставу другом изреке којим је усвојен тужбени захтев и тужена ББ обавезана да тужиоцу исплати потраживани износ и ставу петом изреке у ком је садржана одлука о трошковима парничног поступка, а којом је тужена ББ обавезана да тужиоцу накнади трошкове првостепеног поступка, то по налажењу другостепеног суда, тужени ВВ нема правни интерес да побија првостепену пресуду у наведеним ставовима изреке, с обзиром да одлукама садржаним у истим, он није обавезан, при чему тужени нису нужни и јединствени супарничари, те је жалба туженог применом члана 387 став 1 тачка 1 ЗПП, одбачена као у ставу трећем изреке ове пресуде.

У првостепеном поступку у потврђеном делу одлуке, нису учињене битне

повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности. Апелациони суд налази да није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се жалбом тужиоца посебно указује, јер првостепена пресуда у потврђеном делу садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за правилно одлучивање, које нису у супротности са садржином изведених доказа у списима предмета, док је изрека пресуде јасна и не противречи разлозима исте датим у образложењу.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник стана број 16 у поткровљу, у улици ... у ... Након што је одлучио да исти прода, тужена ББ је са својом породицом дошла да погледа стан, допао јој се, те су се усмено договорили око продаје стана. Како тужена ББ заједно са туженим ВВ и осталим члановима породице није имала где да борави у ..., договорили су се да се уселе у тај стан док се не исплати купопродајна цена коју је тужена ББ требало да исплати из кредита за који је тек требало да поднесе захтев, а проценили су да ће процес око одобравања кредита трајати око три месеца, односно до краја 2016. године. За време док користе наведени стан није договорено плаћање закупа тужиоцу. Тужени су користили и његову гаражу, као и друга гаражна места. Крајем 2016. године тужилац је телефоном позвао тужену ББ и питао је када ће добити кредит за куповину стана и када ће потписати уговор, на шта му је тужена ББ одговорила да због мале плате код свог послодавца не може да узме кредит, те је молила за додатни рок како би решили исплату договорене цене. Потом је дана 21.06.2017. године, између тужиоца као продавца и тужене ББ као купца закључен предуговор о купопродаји стана број 16 у поткровљу у улици ... у ..., у власништву продавца, да су уговорили купопродајну цену у износу од 118.000 евра, која ће се исплатити на тај начин што ће део купопродајне цене у износу од 23.760 евра купац дати за учешће за стамбени кредит, док ће износ од 95.040 евра исплатити из средстава добијених из кредита од стране банке, најкасније у року од 3 дана након потписивања и овере уговора, уплатом на девизни рачун продавца, при чему је крајњи рок за исплату уговорене купопродајне цене 30.08.2017. године. У моменту потписивања предуговора и даље није било речи о плаћању било каквог закупа, јер је тужилац сматрао да је тужена ББ озбиљан купац. Предуговор није оверен код јавног бележника. После потписивања предуговора нико се није јављао све до рока за закључење главног уговора 30.08.2017. године, када је тужилац позвао тужену ББ да је пита када ће закључити главни уговор. Тада му је тужена ББ рекла да јој је још увек мала плата и да чека промену посла код свог послодавца, на шта је тужилац одговорио да ће сачекати и да ће се ускоро чути. Ни тада тужилац није тражио да тужени било шта плаћају на име коришћења стана, јер је мислио да ће доћи до закључења уговора о купопродаји. Пред крај 2017. године тужена ББ га је обавестила да је код њеног послодавца при крају процедура да добије радно место на којем ће имати већу плату. Даном 22.12.2017. године тужилац је упутио захтев за иселење ББ, тражећи од исте да се са свим лицима и стварима исели из наведеног стана, у року од 15 дана од дана потписивања, те да ће у случају да се не исели из стана, бити принуђен да своју имовину заштити, изврши замену браве на улазним вратима и уђе у посед свог стана, као и да судски захтева накнаду штете у износу од по 350 евра за сваки месец за који није могао да издаје стан трећим лицима, почевши од 01.10.2016. године. Наведени захтев је потписала ББ и тужилац. Након тога се тужени нису иселили из предметног стана, нити је закључен уговор о купопродаји стана.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, имајући у виду да наведени предуговор није оверен код јавног бележника, чиме је поступљено супротно одредби члана 45 став 2 Закона о облигационим односима и члана 4 став 1 Закона о промету непокретности, као претходно правно питање оценио да је предуговор ништав правни посао. Даље је закључио да акт од 22.12.2017. године који је насловљен као захтев за исељење из непокретности коју је тужилац АА упутио туженој ББ, представља неименовани споразум који делује између страна потписница, а којим се тужена ББ обавезала да тужиоцу на име накнаде штете плаћа месечно износ у висини од 350 евра, почев од 01.10.2016. године на име коришћења стана под условом да не закључи уговор о купопродаји стана, а чиме су по налажењу првостепеног суда тужилац и тужена ББ извршили пренов њиховог односа и исти преобразили у теретни облигационо-правни однос, који је модификован раскидним условом и роком, те како тужена ББ, није закључила уговор о купопродаји стана са тужиоцем, првостепени суд је обавезао исту да тужиоцу исплати износ од 8.400 евра у динарској противвредности, а што представља збир од по 350 евра за сваки месец, почев од 01.10.2016. године до 01.10.2018. године, те је одлучио као у ставу другом изреке пресуде.

Одлучујући о захтеву тужиоца за исплату дуга због неоснованог коришћења његовог стана у периоду од 01.10.2016. године до 01.10.2018. године у односу на туженог ВВ, првостепени суд је закључио да исти није пасивно легитимисан у односу на тај захтев, имајући у виду да се тужилац све време око коришћења стана договарао са туженом ББ, те да само исту може да позове на испуњење обавеза из акта од 22.12.2017. године, те је одлучио као у ставу трећем изреке.

Налазећи да у односу на гаражу важи добротин, бестеретан акт тужиоца, који је дозволио туженој ББ да бестеретно користи гаражу, а који основ је отпао 28.09.2018. године подношењем тужбе у предмету П 15644/18 истог суда са захтевом за исељење овде тужених и ГГ са свим лицима и стварима из наведеног стана и гараже и предају истих у посед тужиоцу, првостепени суд је закључио да би тужилац евентуално имао право на накнаду због коришћења гараже за период после подношења тужбе, али како је исплату тражио у еврима, што није дозвољено, будући да је динар једино законско средство плаћања, а да се валутна клаузула не може изван уговора примењивати на остале изворе облигације, осим ако се ради о грађанскоправном односу са елементом иностраности, што конкретно није случај, то је одлучио као у ставу четвртом изреке.

Како је тужилац на рочишту одржаном дана 18.03.2022. године, повукао тужбу у делу захтева којим се тражи исплата накнаде штете због умањења вредности стана за износ од 10.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, а сматрајући да су тужени конклюдентно пристали на повлачење, с обзиром да су били уредно позвани на рочиште на које нису приступили, а свој изостанак нису могли оправдати путем у иностранство, јер су могли благовремено да обавесте суд о разлозима спречености, те да је њихов пуномоћник могао да достави медицинску документацију о разлозима своје спречености да приступи на рочиште, што није учинио, првостепени суд је применом члана 202 ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Међутим, оваква одлука првостепеног суда се само делимично може прихватити

као правилна и законита.

По налажењу другостепеног суда, правилно је првостепени суд одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се тужени ВВ солидарно обавезе са туженом ББ да му исплати износ од 8.400 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, а који износ представља накнаду за неосновано коришћење предметног стана за период почев од 01.10.2016. године до 01.10.2018. године. Из потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, несумњиво произлази да је тужени ВВ стан у власништву тужиоца, користио као члан породице тужене ББ, а са којом је као купцем тужилац као продавац, уговарао продају тог стана, те како је тужена ББ желела да купи стан тужиоца, како би имала стан у ... у ком би живела, а да други смештај у ... није имала, то је са тужиоцем договорила да стан бесплатно користи са породицом док не обезбеди новчана средства за куповину истог. Имајући у виду да су сви договори који се тичу купопродаје наведеног стана тужиоца, а с тим у вези и дозволе тужиоца да тужена ББ као будући купац са члановима породице, међу којима и тужени ВВ, користе стан који је требало да буде предмет купопродаје бесплатно, били постигани искључиво између тужиоца као будућег продавца и тужене ББ као будућег купца, да је тужилац о свему са њом преговарао и договарао, како око купопродаје тако и око коришћења стана, да је са њом као купцем закључио предуговор о купопродаји стана од 21.06.2007. године, да је на њу насловио захтев за иселење од 22.12.2017. године, који је само она потписала, односно да је право бестеретног коришћења спорног стана, управо било засновано на договору постигнутом између тужиоца и тужене ББ, то је правилно првостепени суд нашао да тужени ВВ није пасивно легитимисан у односу на тужбени захтев за исплату накнаде због неоснованог коришћења стана у висини месечних закупнина, те одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца у односу на туженог ВВ, а све супротно жалбеним наводима тужиоца, којима се указује да је неспорно тужени ВВ користио предметни стан, који су из наведених разлога без утицаја на другачију одлуку суда.

Приликом одлучивања Апелациони суд у Београду је имао у виду и друге жалбене наводе, али је нашао да исти нису од утицаја на правилност и законитост првостепене пресуде у потврђеном делу, како у односу на утврђено чињенично стање, тако и на примењено материјално право у поступку доношења исте.

Према томе, како првостепена пресуда у потврђеном делу није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити оним повредама на које се посебно указује жалбом, те како је иста заснована на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању и донета на основу правилне примене материјалног права, то је применом члана 390 ЗПП потврђена као у ставу четвртом изреке ове пресуде.

Међутим, одлука првостепеног суда садржана у ставу четвртом изреке ожалбене пресуде у односу на туженог ВВ, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се наведени тужени солидарно са туженом ББ обавезе да му исплати износ од 2.400 евра, у висини референтне каматне стопе Европске централне банке за главне операције за рефинасирање увећане за 8 процентних поена од дана подношења тужбе, захваћена је битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се жалбом тужиоца основано указује. Овај

свој захтев, тужилац је засновао на наводима да су тужени без правног основа, поред наведеног стана, користили и његову гаражу, те је имајући у виду спорни период од 01.10.2016. године до 01.10.2018. године, определио висину накнаде због неоснованог коришћења гараже у износу од 100 евра месечно, те од тужених потраживао износ од 2.400 евра. Дајући разлоге за овакву своју одлуку првостепени суд је навео да у односу на гаражу важи добротин бестеретан акт тужиоца који је дозволио туженој ББ да бестеретно користи гаражу, те да је тај правни основ отпао 28.09.2018. године, подношењем тужбе у предмету 15664/18, којом се тражи иселење тужених из стана и гараже, те да би тужилац евентуално имао право на накнаду за период после подношења тужбе да није тражио исплату у еврима, што није дозвољено, будући да је динар законско средство плаћања, а валутна клаузула се не може изван уговора примењивати на остале изворе облигације, осим ако се ради о грађанскоправном односу са елементом иностраности. Међутим, из стања у списима произлази да је захтевом постављеним у тужби тужилац на име коришћења своје гараже, тражио да се тужени солидарно обавезу да му исплате износ од 2.400 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинасирање увећано за 8 процентних поена од дана подношења тужбе. Имајући у виду да из наведеног тужбеног захтева произлази да тужилац тражи исплату износа од 2.400 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, а да је првостепени суд налазећи да тужилац за одређени период има право на накнаду због неоснованог коришћења гараже од стране тужених, исти захтев одбио из разлога што тужилац исплату те накнаде није тражио у динарима, већ у еврима, то су нејасни и контрадикторни разлози дати у образложењу са стањем у списима предмета, због чега се правилност наведене одлуке за сада није могла испитати, те је иста у односу на туженог ВВ, укинута применом члана 391 став 1 ЗПП.

Такође, доношењем одлуке у ставу првом изреке којим се утврђује у односу на туженог ВВ да је тужба повучена у делу тужбеног захтева за исплату износа од 10.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС са траженом каматом, у смислу члана 202 ЗПП, учињена је битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 7 ЗПП и члана 374 став 1 у вези члана 202 истог закона на коју се жалбом туженог указује. Одредбом члана 202 ЗПП прописано је да тужилац може да повуче тужбу без пристанка туженог пре него што се тужени упусти у расправљање о главној ствари, а ставом 2 да тужба може да се повуче и касније, све до правноснажног окончања поступка, ако тужени на то пристане, а ако се тужени у року од 8 дана од дана обавештења о повлачењу тужбе не изјасни о томе, сматраће се да је пристао на повлачење. Из стања у списима предмета произлази да је рочиште за главну расправу у конкретном спору било заказано за 18.03.2022. године у 11,00 часова, да је пуномоћник туженог ВВ адвокат Милан Терзић, е-мејлом упућеним првостепеном суду дана 18.03.2022. године у 09,11 часова обавестио суд да је спречен да приступи на рочиште из здравствених разлога, и да на рочиште неће приступити ни тужени ВВ због путовања, као ни ББ, због службене спречености, те да ће доказе доставити накнадно. На рочишту за главну расправу одржаном 18.03.2022. године у 11,00 часова је констатовано да тужени нису приступили иако су били уредно позвани, а тужилац је повукао тужбу у делу захтева којим је тражио да се тужени солидарно обавезу да му на име смањења вредности стана исплате износ од 10.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, након чега је првостепени суд

закључио главну расправу, донео ожалбену пресуду у којој је садржано и решење којим је утврђено да је тужба повучена у наведеном делу тужбеног захтева. Међутим, имајући у виду да из наведене одредбе члана 202 став 2 Закона о парничном поступку произлази да се тужба може повући и након што се тужени упусте у расправљање о главној ствари, а што је у конкретној правној ствари учињено, с обзиром да је повлачење уследило на рочишту на коме је закључена главна расправа, те да туженом ВВ није дата могућност да се изјасни о повлачењу, имајући у виду да није приступио на наведено рочиште, а да је претходно његов пуномоћник обавестио првостепени суд путем е-мејла о својој спречености и спречености наведеног туженог да приступи на наведено рочиште, то је по налажењу другостепеног суда туженом ВВ ускраћена могућност да расправља пред судом, чиме је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 7 ЗПП, на коју другостепени суд пази по службеној дужности и на коју је жалбом туженог ВВ посебно указано, због чега је иста у односу на туженог ВВ, укинута применом члана 391 став 1 ЗПП.

У поновном поступку, првостепени суд ће имајући у виду указане недостатке, омогућити туженом ВВ да се изјасни о повлачењу тужбе, након чега ће, у зависности од изјашњења наведеног туженог, даље на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилном применом материјалног права, одлучивати о тужбеном захтеву за исплату накнаде због неоснованог коришћења гараже у односу на туженог ВВ, онако како је постављен у тужби, и евентуално о захтеву за исплату износа од 10.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС, по основу умањења вредности стана, у односу на туженог ВВ, те ће донети нову одлуку за коју ће дати довољне, јасне и ваљане разлоге.

**Председник већа-судија
Весна Филиповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић